

har nedsat et udvalg, som skal udarbejde modeller til at omlægge statens tilskud til folkekirken til et bloktilskud. Man skulle jo tro, at Kristeligt Folkeparti var tilfreds med, at regeringen har sat et sådant arbejde i gang, og at man kunne have tålmodighed til at afvente, hvilke forslag udvalget vil fremkomme med til efteråret.

Den umiddelbare forundring forsvinder dog, når man ser nærmere på Kristeligt Folkepartis forslag, for så opdager man meget hurtigt, at forslaget sigter på langt mere vidtgående ændringer i folkekirken og dens samspil med staten end blot en omlægning af den måde, hvorpå staten yder økonomisk støtte til folkekirken.

Det fremgår allerede af forslagets overskrift, at også folkekirkenes rolle som civilregistreringsmyndighed – den grundlæggende registrering af alle, der fødes og dør i Danmark – skal bringes i spil, og det understreges allerede i de indledende bemærkninger til forslaget, at ikke blot formen for økonomisk støtte, men også de mere principielle spørgsmål i forholdet mellem folkekirken og staten, skal bringes i spil. Det bliver mere konkret udmøntet i de forslag til kommissionens opgaver, som er indeholdt i bemærkningerne, og jeg vil gerne citere:

»Kommissionen skal udarbejde forslag om, hvem i folkekirken der skal afgøre, hvor mange præstestillinger der totalt skal være, og hvordan de skal fordeles. Sagt anderledes: Hvem skal have den magt, som finansministeren og biskopperne har i øjeblikket (jf. forslag til finanslov 2003, § 22.21.03. Provster og præster). Kommissionen skal ikke alene udarbejde forslag, der omhandler menighedsrådenes, provstiudvalgenes og biskoppernes kompetence, men skal også have mulighed for at foreslå eventuelle nye organer f.eks. på stiftsplan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt til at løse det særlige problem om antallet af præstestillinger.«

Med sådanne udsagn indbygget er det meget vanskeligt at opfatte forslaget til folketingsbeslutning som andet end et udspil til en kirkeforfatningskommission. Der sigtes ganske vist ikke mod helt at ophæve den grundlovsbestemte særlige forbindelse mellem den evangelisk-lutherske folkekirke og staten, men der sigtes tydeligt mod det mål, at der skal etableres nye kompetente organer i folkekirken, som kan overtage en meget væsentlig del af den kompetence, som i dag er placeret hos Folketinget som lovgiver og hos Kirkeministeriet, der under ansvar over for Folketinget er folkekirkenes øverste administrative myndighed. Man kan jo ikke se-

riøst forestille sig, at nye kompetente organers kompetence skulle være begrænset til at afgøre antallet og fordelingen af præstestillinger.

Kl. 14.45

Opfattelsen af, at der ligger en kirkeforfatning som ønskemål, næres også af bemærkningernes forslag om, hvordan kommissionen bør sammensættes. Her peges der jo ikke blot på repræsentanter for menighedsråd, biskopper, provster, provstiudvalg og præster samt diverse medlemmer med faglig ekspertise. Der peges også på repræsentanter for de folkekirkelige retninger som Kirkeligt Samfund, Kirkeligt Centrum og Indre Mission samt valg- og frimenighederne.

Disse tre folkekirkelige retninger er sammen med de mange andre frie kirkelige organisationer meget værdifulde dele af det samlede kirkelige liv i Danmark. Men at give de kirkelige retninger særskilt repræsentation i en kommission om folkekirkenes juridiske og økonomiske forhold må efter min opfattelse uundgåeligt tolkes som et ønske om, at kommissionen skal føre til noget andet og mere end omlægning af en pengestrøm. Det er nærliggende at forstå det som et ønske om, at kommissionens arbejde skal føre til en synodal kirkeordning, hvor nye kompetente organer får mulighed for – ja, måske ligefrem får til opgave – at beslutte og udtale sig om folkekirkenes officielle holdning til stort set hvad som helst.

Hvis en del af den egentlige hensigt med forslaget til folketingsbeslutning er en kirkeforfatningskommission, er det til gengæld vanskeligt at forstå, hvorfor kommissionen blandt sine medlemmer også skal have en sagkyndig i menneskeret og forfatningsret, repræsentanter for Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening og repræsentanter for de fra folkekirken afvigende trossamfund. Ønsket om, at de skal deltage, er naturligvis lettere at forstå, når man ser, at kommissionen ikke blot skal beskæftige sig med den interne folkekirkelige ordning og det økonomiske forhold mellem folkekirken og staten, men også med spørgsmålet om at flytte civilregistreringen uden for folkekirkenes regi og omlægning af begravelsesvæsenet, så det i hvert fald tilsyneladende bliver mere imødekommende over for mennesker, der ikke er medlemmer af folkekirken.

Forslagsstillerne mener, at man af principielle grunde bør stille det spørgsmål, om det i et samfund med både adskillige kristne frikirker og adskillige ikkekristne trossamfund er rimeligt